

Jij en de Bijbel

Bijbelverhaal, Sam en Anne, wist je dat, puzzelen en internetten

Hongersnood in Samaria

Koning Benhadad van Aram had tijd gehad om zijn leger heel sterk te maken. Hij dacht niet meer aan de God van Israël en de vriendelijke ontvangst van zijn soldaten. Maar ook Israël had zich niet bekeerd. God liet daarom toe dat Samaria nu wél belegerd werd. De Arameeërs zorgden ervoor dat niemand de stad meer in of uit kon. Maandenlang duurde het beleg. Ja, en toen raakte al het eten op. Iedereen had honger. Ze gingen zelfs onreine dieren slachten en eten. Elisa riep de koning en alle mensen op zich tot God te bekeren.

Op een dag liep de koning op de muur. Hij zag hoe erg alles was. Hij was boos op God en op Elisa. Plotseling kwam er een vrouw naar hem toen, die riep: "Koning help me toch". De koning bleef staan, en dacht: 'Wat moet zij? Ik heb geen eten om haar te geven, en me overgeven aan de vijand wil ik niet'. "Als de HEER niet helpt", zei hij, "waar zal er dan nog hulp vandaan komen?". Toch luisterde hij maar naar de wanhopige woorden van de vrouw. Ze vertelde een heel naar verhaal. Haar vriendin had haar iets gevraagd te doen waar de koning van gruwde. Hij scheurde zijn mantel van verdriet en zorg om hoe erg de toestand in zijn land was geworden, en hoe erg het volk daaronder leed. Hij was kwaad op Elisa, en wilde hem doden. Hij dácht er niet aan God om hulp te vragen en Hem te gehoorzamen.

Elisa zat in zijn huis in Samaria samen met de voornaamsten van de stad. Plotseling zag hij in een droomgezicht een bode van de koning binnenkomen, die hem wilde doden. Elisa zei dat ze deur dicht moesten houden, omdat de koning hem wilde doden. De koning? Dat konden ze niet geloven. Elisa wist het zeker en dat ook de koning zelf kwam. Die zou hij wel binnenlaten. Wat was de koning boos. Hij zei dat het de schuld van Elisa was, en dat God niet deed wat Hij beloofd had. Toen zei Elisa: "Luister naar het Woord van de HEER, morgen zal het beleg voorbij zijn en er zal eten zijn". Was dat mogelijk? Maar de adjudant van de koning lachte Elisa uit. Hij geloofde Elisa niet; en wat erger was: hij geloofde de HEER niet. Elisa zei: "Het zal gebeuren, u zult het zien, maar er niet van eten. Het is niet voor u, omdat u niet gelooft". Aan de poort zaten vier mannen. Zij mochten de stad niet in. Ze waren melaats en woonden buiten de stad. Zij hadden ook honger, en spraken met elkaar wat ze zouden doen. Wat er toen gebeurde lees je de volgend keer.

Anne was jarig. Ze kreeg een mooi boek: het verhaal van Jona en de grote vis. Ze keek naar de platen in het boek. "Wat voor vis was het, die Jona opslokte?", wilde ze weten. "Dat was een walvis", antwoordde Sam zelfverzekerd. "Hoe weet je dat?" Papa wilde hem aan de tand voelen. "Nou, kijk maar naar deze plaat!" "Maar zegt **de Bijbel** dat het een walvis was? Laten we dat even opzoeken." In het boek Jona lezen ze: "De HEER liet Jona opslokken door een grote vis" (Jona 2:1). Papa haalde er een oudere Bijbel bij, maar daar stond ook in dat het "een grote vis" was. "Misschien dachten mensen vroeger dat alleen een walvis groot genoeg zou zijn om een mens naar binnen te werken?" vroeg mama zich hardop af. Papa zei dat er in het verleden inderdaad wel eens mensen door een grote vis opgeslokt werden, en er daarna weer levend uit waren gekomen.

"Maar hoe kon Jona, na drie dagen en nachten in de buik van die vis gezeten te hebben, nog leven? Hij zou toch allang gestikt zijn?" Sam kon het zich niet voorstellen. "Ja", zei Papa, "dat was zeker een wonder. Maar je snapt wel dat Jona zijn lesje had geleerd, toen hij weer uit de vis kwam. God ongehoorzaam zijn is heel gevaarlijk!" "Ja, hij had naar Ninevé moeten gaan, maar ging de andere kant op", wist Sam van zondagschool. "En de mensen op het schip moesten hem in zee gooien om de storm te kalmeren".

"Aan tafel nu allemaal, want we gaan wat lekkers eten!", riep Mama. "Maar eerst 'lang zal ze leven' zingen", zei Sam. Mama had een heerlijke visschotel gemaakt. Anne kon zich maar moeilijk voorstellen dat sommige vissen zo groot konden zijn dat zij een mens konden opslokken, in plaats van andersom.

Ze had een fijne verjaardag, maar 's nachts had ze een rare droom. Ze zwom rechtstreeks in de grote bek van een enorme vis, maar eenmaal in de buik van de vis zag ze haar vader en moeder met Sam aan tafel zitten! De volgende ochtend besloot ze niet meer ongehoorzaam te zijn. "Anne, heb je je kamer opgeruimd?" Ja, nu moest ze doen wat mama vroeg!

Wist je dat?

Zegelstenen en zegelringen

Een van de eerste dingen die je leert schrijven is je naam. Het is dan leuk die overal op te zetten. Al heel lang zetten mensen namen op voorwerpen. Kooplieden waren al in het verre verleden verplicht een persoonszegel bij zich te hebben. Dat was een steen met een naam en een zelfgekozen afbeelding, of verschillende tekens, erin gegraveerd. Zo'n steen werd een zegelsteen genoemd. Een zegelsteen was maar klein; vaak werd er een gaatje voor een touw in gemaakt, zodat je hem als ketting kon dragen. Een zelfde afbeelding als op de zegelsteen moest de koopman op zijn waar zetten, of een kopie daarvan aan de koper geven. Sommige kopers wilden zekerheid, en vroegen de handelaar een afdruk te maken van zijn zegel. Zo kon iedereen altijd nagaan waar de koopwaar vandaan kwam. Iedereen mocht maar één originele zegelsteen hebben. Wanneer iemand stierf werd zijn zegelsteen door midden gebroken. Zo kon er geen misbruik van gemaakt worden.

Een steen graveren is geen makkelijk werk. Daarom maakte men stempels.

Net zoals bij een aardappelstempel graveerde men een afbeelding of tekst in spiegelbeeld in de steen. Daarmee werd in natte klei een afdruk gemaakt. Sommige stenen werden eerst rond of vierkant geslepen, en konden dan aan alle kanten gegraveerd worden. Die werden dan door de klei gerold, en zo kreeg je een paar afdrukken tegelijk. Dat was heel handig, omdat een stempel na elke afdruk eerst weer helemaal schoongemaakt moest worden.

De techniek werd steeds beter. In plaats van klei ging men bijenwas gebruiken.

Ook maakte men van ringen zegelringen. In de Bijbel lezen we dat de Farao zijn zegelring aan Jozef gaf. Dat betekende dat hij net zoveel macht had als de Farao zelf. Met een zegel kon je een brief verzegelen.

Niemand kon die lezen zonder het zegel te verbreken. Bijenwas werd snel brokkelig. Bij het zoeken naar iets beters ontdekte men dat een schildluis een soort hars uitscheidde, die je kon mengen met houtpoeder. Zo ontstond de bekende zegellak. Deze wordt ook nu nog gebruikt voor speciale documenten.

Internet

Op schooltv staan 2 interessante filmpjes over de walvis:
<https://schooltv.nl/video/walvissen-de-grootste-zoogdieren-van-de-zee/#q=%22walvis%22>

<https://schooltv.nl/video/je-kan-aan-zijn-oorsmeer-zien-hoe-oud-een-walvis-is/#q=%22walvis%22>

Op deze site staat informatie over de zegel (waarmerk):
[https://wikikids.nl/Zegel_\(waarmerk\)](https://wikikids.nl/Zegel_(waarmerk))

Op wikipedia kunnen de wat ouderen onder jullie interessante informatie vinden, ook over de zegelring:
<https://nl.wikipedia.org/wiki/Zegelring>

Woordzoeker Wist je dat?

Z E G E L S T E E N
E K H S B R I E F L
G R A V E R E N E B
E O N L S C R P IJ T
L N D T L I M E H E
R D E I N E N L D K
I E L G T W G L U E
N I A S A K L E I N
G S A S H A R S Z S
H A R S P O E D E R

Zoek deze woorden op en streep ze in de woordzoeker door. De letters die over blijven vormen het diertje dat gebruikt wordt om hars te maken. Stuur Succes!

bijenwas

handelaar

klei

steen

zegellak

brief

hars

ring

stempel

zegelring

graveren

houtpoeder

rond

tekens

zegelsteen

Oplossing:.....